

הַתּוֹרָה שֶׁלִּמְדָתִי בַּכָּפֹר
סְבָלְנוּתוֹ הַמּוֹפְלָאָה שֶׁל רַבִּי יִצְחָק מִוּוֹרְקִי
סְפוּר עַל אֲמוּנָה, תְּפִילָּה וְאַהֲבַת יִשְׂרָאֵל

לפני שנים רבות, חי בעיר
בְּחֹר מְיוֹחַד וְחָכָם מְאֹד
וְשֵׁמוֹ יִצְחָק. רַבִּי יִצְחָק
הָצֵעִיר הָיָה מְצַלִּיחַ, עָשִׂיר,
וְלָמַד תּוֹרָה מְהֵרָה יוֹתֵר מִכָּלֵם.
הוּא הָיָה יוֹשֵׁב בְּבֵית
מִבֵּיט לַשָּׁמַיִם בְּהוֹדָיָה,
וְאוֹמֵר: "תּוֹדָה לָךְ ה',
לִי שָׁכַל מְהִיר לְהַבִּין
אֶת תּוֹרָתְךָ הַקְּדוּשָׁה!"

יום אחד, נסע רבי יצחק אל הרב הגדול שלו, לבקש עצה לחיים.
הרב הצדיק אמר לו דבר מי מפתיע מאוד:
"יצחק בני, אם יציעו לך להיות מורה של ילדים קטנים בכפר רחוק
– כדאי שתסכים."
רבי יצחק היה המום. הוא? הלמדן הגדול? להיות מורה פשוט בכפר?
"אבל הוא ידע שה' שולח לנו שליחים, ולכן האמין בדברי הרב."

כַּאֲשֶׁר הִגִּיעַ לְכַפֹּר, פָּגַשׁ רַבִּי יִצְחָק אֶת תַּלְמִידָיו הַחֲדָשִׁים.
אֵלּוּ לֹא הָיוּ תַלְמִידִים שְׂקֻטִים שְׂיוֹשְׁבִים בְּלִי לָזוּז...
אֵלּוּ הָיוּ יְלָדִים קִטְנִים, קִפְצָנִים וְשׁוֹכְבִים, עִם הַמּוֹן
מְרִץ!
רַבִּי יִצְחָק הִבִּיט בָּהֶם בְּאַהֲבָה וְחָשַׁב: "לְכָל יֶלֶד יֵשׁ נִשְׁמָה
טְהוֹרָה, אֲנִי מִתְפַּלֵּל לָהּ שֶׁיַּעֲזֹר לִי לְלַמֵּד אוֹתָם."

אָבֵל הַלְמוּד הָיָה קָשָׁה מְאֹד. רַבִּי יִצְחָק הָיָה רָגִיל לְהִבִּין הַכֹּל בְּשָׁנִיָּה אַחַת. פֹּה
בְּכַפֹּר, הֵילָדִים הִתְקַשּׁוּ לְהִבִּין. הוּא הָיָה צָרִיךְ לַחְזֹר עַל כָּל מְלָה שׁוּב וְשׁוּב...
וְשׁוּב...
לְפַעֲמִים, הָיָה מְרָגִישׁ תַּסְכּוּל עֲמֹק בְּתוֹךְ הַלֵּב. הוּא הִרְגִּישׁ שֶׁהוּא לֹא יָכוֹל יוֹתֵר.
הוּא עָצַם עֵינָיו וּבִקֵּשׁ בְּלִבּוֹ כּוּחוֹת מֵהַשָּׁמַיִם.

הָיָה יֶלֶד אֶחָד, שׁוֹבֵב בְּמִיּוֹחַד, שֶׁפָּשׁוּט לֹא הִצְלִיחַ לְזָכוֹר אֶת הָאוֹתִיּוֹת.
יוֹם אֶחָד, רַבִּי יִצְחָק לִמַּד אוֹתוֹ אֶת הָאוֹת הָרִאשׁוֹנָה – הָאוֹת א' (אֶלֶף).
"זֹאת אֶלֶף," אָמַר הָרֵב.

אָבֵל רָגַע אַחֵר כֶּה, הֵיילָד שָׁכַח! הָרֵב הִסְבִּיר שׁוּב, וְהֵילָד ... שׁוּב
שׁוּב שָׁכַח! "הַמֶּתַח בְּכַתָּה גָּדֵל. הָאֵם רַבִּי יִצְחָק יִכְעֵס?"

שוב ושוב נסה הילד, ושוב טעה. הילד כמעט התחיל לבכות.
רבי יצחק הרגיש שקשה לו מאד. מדוע הילד לא קולט דבר כל כך פשוט?
באותו רגע, הוא נזכר בעצה של רבו הצדיק. הוא הבין שהשם הוא זה שותן חכמה.
"רבי יצחק החליט: אני לא אכעס! אני אסמך על ה', ואני אלמד בסבלנות."

רַבִּי יִצְחָק נָשָׁם אָוִיר עֲמָק. הוּא עֲצָם
עֵינַיִם לְשֹׁנָה וְהִתְפַּלֵּל:
"אָבִינוּ שְׁבַשְׁמִים, תֵּן לִי כוֹחַ שֶׁל
סְבָלָנוֹת. תֵּן לִי לָאֱהָב אֶת הַיֶּלֶד הַזֶּה כְּמוֹ
שְׁאֵתָה אוֹהֵב אוֹתוֹ."
כְּשִׁפְקַח אֶת עֵינָיו, חִיוֹךְ רָחֵב וְאוֹהֵב
הָאִיר אֶת פָּנָיו.
הוּא הִתְיָשֵׁב מִמָּשׁ קְרוֹב לַיֶּלֶד, בְּגִבָּה
בְּגִבָּה הָעֵינַיִם.

"בוא ננסה ביחד, מתוך שלי, "אמר רבי יצחק בקול שקט ורך.
הוא הסביר לו על האות 'אלף' מחדש, כאלו זו הפעם הראשונה שהם לומדים
עליה. בלי למהר, בלי להתאש. פעם אחר פעם, באהבה שאין כמותה.
"סבלנות היא כמו טפת מים על סלע – בסוף היא תמיד מצליחה."

ואז... זה קרה!
העינים של הילד ארו.
הוא הביט באות וצעק בשמחה
גדולה:
"זאת אלה!!! האות אלה!"
הילד צחק וקפץ מרב אשר.
סוף סוף הוא הבין!
סוף סוף הוא הצליח לקרוא את
האות הקדושה של התורה!

רַבִּי יִצְחָק יֵשֵׁב שָׁם, וְהִרְגִּישׁ בְּלִבּוֹ שְׂמֻחָה עֲצוּמָה. הוּא הֵבִין שֶׁהַשְׂמֻחָה
שֶׁל עֲזָרָה לִילָד קָטָן מִתּוֹךְ סִבְלָנוֹת, גְּדוּלָּה יוֹתֵר מִכָּל הַדְּבָרִים הַמְּסוּבָּכִים
שֶׁלָּמַד אֵי פַעַם! הוּא הֵרִים אֶת מִבְטּוֹ לַשָּׁמַיִם וְאָמַר: "תּוֹדָה רַבּוֹנוֹ עוֹלָם!
עֲכָשׁוּ אֲנִי מִבֵּין לָמָּה רַבִּי הַצַּדִּיק שָׁלַח אוֹתִי לְכָאן."

רבי יצחק נשאר בכפר שנים רבות ולמד את הילדים
באהבה ובאמונה. לימים, הוא הפך לצדיק גדול
ומפרסם – "רבי יצחק מוורקי".
כולם הכירו אותו תסבלנותו שאין לה קצה ואהבת
ישראל שלו. הוא תמיד אמר על מדת הסבלנות:
"זוהי התורה שלמדתי בכפר – שהסבלנות היא
המפתח לכל דבר טוב בעולם!"

כוחה של סבלנות:

בלי סבלנות:

אנו כועסים, מתיאשים, מרגישים
רחוק מה', ולא מצליחים לעזור
לחברים שלנו.

עם סבלנות (כמו רבי יצחק):

אנו רגועים, בוטחים בה' מתוך
תפלה, מאירים פנים, ומצליחים
לעשות דברים נפלאים!

יְלָדִים יְקָרִים, עֲכָשׂוּ תוֹרְכֶם לְשִׁתְּףוֹ!

1. מָתִי הִרְגַּשְׁתֶּם שְׁאֵתֶם צְרִיכִים לִהְיוֹת סְבָלָנִים
מְאֹד (עִם אָח קָטָן, חֵבֶר, אוֹ תַרְגִּיל קֶשֶׁה)?

2. אִיךָ לְדַעַתְכֶם, כְּשֶׁאַנּוּ נוֹשְׁמִים בְּסִבָּלוֹת, זֶה
עוֹזֵר לָנוּ לְזָכֹר שֶׁ' אֶתְנוּ וְאוֹהֵב אוֹתָנוּ?

3. הֵאֵם לְמִדְתְּם פֶּעַם דָּבָר חָשׁוּב דּוֹקָא כְּשֶׁהָיָה
לָכֶם מְאֹד קֶשֶׁה בַּהֲתַחֲלָה?

זָכְרוּ: ה' תָּמִיד נוֹתֵן לָנוּ כּוֹחַ, אִם רַק נִבְקֵשׁ בְּאַמוּנָה!